

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **I. B.**, bytom N., v dovolacom konaní právne zastúpený advokátom JUDr. R. H., so sídlom N., proti žalovanej **A. B.**, bytom K., v dovolacom konaní právne zastúpená advokátom JUDr. T. S., so sídlom D., o **zaplatenie 10.227,38-EUR s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Komárno pod sp. zn. 9 C 23/2007, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 30. marca 2010 sp.zn.6Co 53/2010 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania 330,52-eur do rúk JUDr. R. H. do 3 dní od právoplatnosti tohto uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Komárno rozsudkom zo dňa 9. 12. 2009 č. k. 9 C 23/2007-238 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.227,38 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne od 15.2.2007 do zaplatenia. Zároveň rozhodol, že o trovách konania, rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že doplnil dokazovanie tak, ako určil Krajský súd v Nitre vo svojom zrušujúcom uznesení opätovným výsluchom účastníkov konania a svedkov JUDr. V. a D. Z.. Ich výsluchom sa podarilo odstrániť iba rozpor medzi tvrdeniami týchto dvoch svedkov ohľadne toho, či muž, ktorému

žalovaná odovzdala vo svojom byte finančnú hotovosť 800.000 Sk bol holohlavý alebo bol nakrátko ostrihaný, keď svedkyňa uviedla, že všetkých chlapov, ktorí majú dosť vypadané vlasy a sú veľmi krátko ostrihaní, považuje za holohlavých, V ostatnej časti svedkovia zotrvali na svojej výpovedi. Hodnotením týchto dôkazov súd dospel k záveru, že žalovaná neunesla dôkazné bremeno ohľadne poskytnutia pôžičky žalobcovi v sume 800.000-SKK (26.555,13-EUR). Vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že kúpna cena nehnuteľností tvoriacich podielové spoluvlastníctvo účastníkov konania bola dohodnutá sumou 56.429,66-EUR (1.700.000-SKK). Z kúpnej ceny bola poukázaná na účet Exekútorského úradu v Nitre na uhradenie dlžoby žalobcu suma 541.889,80-SKK a zostatok kúpnej ceny v sume 1.158.110,20-SKK bol poukázaný na účet žalovanej. Z kúpnej ceny žalobcovi za jeho podiel prináleží suma 850.000-SKK po odpočítaní sumy zaplatenej exekútorskému úradu ostáva rozdiel 308.110,20 Sk čo v prepočte činí 10.127,37-EUR. Túto sumu patriacu žalobcovi si žalovaná ponechala bez akéhokoľvek právneho dôvodu, čím získala na jeho úkor bezdôvodné obohatenie. Preto rozhodol tak, že žalovaná je povinná mu túto žalovanú istinu vydať. O úrokoch z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 1,2 OZ a žalovanej uložil povinnosť zaplatiť aj úroky z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby, keď diskontná sadzba od 27.9.2006 do 27.3.2007 bola 4,75 % čoho dvojnásobok je 9,5 %. Keďže žalovaná sama potvrdila, že o výzve na zaplataenie žalovanej istiny sa dozvedela začiatkom februára 2007 od dcéry, dostala sa do omeškania s plnením peňažného dlhu minimálne od 15.2.2007, preto žalobcovi prináležia úroky z omeškania vo výške dvojnásobku diskontnej sadzby. O trovách konania rozhodol podľa § 151 ods. 3 OSP.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovanej rozsudkom zo dňa 30. 03. 2010 sp. zn. 6Co 53/2010 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalovaná v priebehu konania potom, čo bol rozsudok súdu prvého stupňa zrušený odvolacím súdom a vec vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie uviedla len, že zo žalobou nesúhlasí a trvá na svojich výpovediach. Na pojednávaní konanom 9.12.2009 bola poučená podľa § 120 ods. 4 OSP, pritom uviedla, že žiadne návrhy na doplnenie dokazovania nemá. Na tomto pojednávaní bola vypočutá ako svedkyňa D. Z., a súd po taktom zistenom skutkovom stave následne vyvodil právny záver, ktorý vo svojom rozsudku riadne odôvodnil tak, ako mu ukladá ust. § 157 ods. 2 OSP. Žalovaná na pojednávaní nežiadala vypočuť žiadnych svedkov. Pokiaľ sa súd uspokojil s písomným vyjadrením V., v ktorom uviedli, že vzhľadom na časové obdobie si už nič , podrobnejšie oproti svojej výpovedi, ktorú už učinili pred súdom prvého stupňa, nepamätajú a vyhodnotil

takto skutkový stav, odvolací súd považoval takto zistený skutkový za dostatočný. Ak žalovaná v priebehu konania nenavrhol na preukázanie svojich tvrdení vykonať dokazovanie, nemožno z toho vyvodiť záver, že v konaní došlo k vadám, ktoré majú za následok nesprávne právne rozhodnutie vo veci. Stotožnil sa s konštatáciou súdu prvého stupňa v tom, že ak sa po vykonanom dokazovaní a to výsluchom svedkov JUDr. V. a pani Z. nepodarilo odstrániť rozpory v ich výpovediach, svedčí to záveru, že ich výpovede sú rozporuplné a nesvedčia tomu, že by skutočne žalovaná poskytla žalobcovi pôžičku vo výške 800.000-SKK. Taktiež nemohol prisvedčiť tomu, že súd nevykonal dokazovanie v tom smere, či v decembri 2005 bol žalobca v takej finančnej situácii, že by potreboval pôžičku na kúpu bytu, keď takýto dôkaz súdu žalovaná nenavrhol a naopak nevyvrátila tvrdenie žalobcu, že žiadny byt v tom období nekupoval. Tiež nebolo potrebné zisťovať, akú pohľadávku vymáhal exekútor, keď zisťovanie okolností ohľadne tejto pohľadávky v danom prípade je úplne právne bezvýznamné, keďže žalobca nenamietal existenciu tejto pohľadávky, ani dôvodnosť odpočítania si tejto pohľadávky žalovanou a použitia časti kúpnej ceny za nehnuteľnosť na úhradu uvedenej pohľadávky. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatoval, že žalovaná nepreukázala a neuniesla dôkazné bremeno o poskytnutí pôžičky žalobcovi.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podala včas dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť dôvodila ustanovením § 241 ods. 2 písm. a), b), c) O.s.p. a žiadala, aby dovolací súd zrušil rozsudok krajského súdu ako aj rozsudok okresného súdu a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie súdu prvého stupňa. Dovolanie odôvodnila tým, že odvolací súd mal nariadiť, v tejto právnej veci pojednávanie práve z toho dôvodu, aby odstránil aj možnosť vzniku podozrenia, že ktorémukoľvek z účastníkov bola odňatá reálna a efektívna možnosť konať pred súdom, ako aj toho, že bolo porušené aj ust. čl. 47 ods.2, ods.3 Ústavy SR, o rovnosti účastníkov v konaní pred súdom. Vytkla odvolaciemu súdu, že nevypočul opätovne ako svedkov manželov V., aby tak boli odstránené rozpory v ich výpovediach a súčasne nevykonal aj ďalšie dokazovanie z vlastnej iniciatívy. Ďalej uvádzala že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Súčasne namietala skutočnosť že na základe vykonaných dôkazov dospel súd prvého stupňa k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Žalobca sa vyjadril k dovolaniu a žiadal aby dovolací súd podľa § 243b ods. 1 OSP dovolanie žalovanej zamietol a uložil jej povinnosť povinnosti nahradiť mu trovy dovolacieho

konania na účet jeho advokáta JUDr. R. H. ako konateľ a spoločníka spoločnosti A., v sume 330,52-eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal predovšetkým jeho prípustnosť. Dospel pritom k záveru, že dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto ho treba odmietnuť.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ustanoveniach § 237, § 238 a § 239 O.s.p. V ustanovení § 237 O.s.p. sú stanovené podmienky prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho procesnú formu. Ustanovenie § 238 O.s.p. upravuje dôvody prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme rozsudku a v ustanovení § 239 O.s.p. sú uvedené dôvody prípustnosti dovolania, ktoré smerujú proti rozhodnutiam odvolacieho súdu vydaným vo forme uznesenia.

V prejednáwanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa. Podmienky prípustnosti dovolania bolo preto potrebné skúmať v zmysle § 238 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.). Dovolaním žalovanej je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudkov uvedených v § 238 O.s.p., proti ktorým je dovolanie prípustné; prípustnosť jej dovolania preto z tohto ustanovenia nevyplýva.

Dovolanie by vzhľadom na uvedený záver bolo procesne prípustné, len ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., ku ktorým je dovolací súd povinný prihliadnuť (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Vzhľadom na túto zákonnú povinnosť, neobmedzil

sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) O.s.p. (t.j., či v prejednávanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom). Prípustnosť dovolania z hľadiska § 237 O.s.p. pritom nie je založená už tým, že dovolateľka tvrdí, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté niektorou vadou uvedenou v § 237 O.s.p., ale nastáva až vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu vadou uvedenou v citovanom zákonom ustanovení skutočne trpí.

Žalovaná v dovolaní nenamietala, že by v konaní došlo k procesným vadám v zmysle § 237 písm. a) až e) a g) O.s.p. a existencia procesnej vady takejto povahy nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

V rámci toho prieskumu dovolací súd ustálil, že nedošlo k vade v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. zakladajúcej prípustnosť a dôvodnosť dovolania, t.j. že odvolací súd svojim postupom neodňal odporky možnosti konať pred súdom.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) je treba rozumieť taký chybný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Podľa § 156 ods. 3 O.s.p. vo veciach, v ktorých súd rozhoduje rozsudkom bez nariadenia ústneho pojednávania, oznámi miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením.

Podľa § 211 ods. 2 O.s.p. ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak

a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie,

b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania,

c/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

V ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.).

Pokiaľ v danom prípade odvolací súd na prejednanie odvolania nenariadil pojednávanie, nemožno vidieť odňatie možnosti konať pred súdom v procesnom postupe odvolacieho súdu, ktorý za splnenia podmienok vyplývajúcich z § 214 O.s.p. rozhodol bez toho, aby sa uskutočnilo odvolacie pojednávanie. Odvolací súd po prejednaní odvolania dospel k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú úplné a správne a že správne je aj ich právne posúdenie súdom prvého stupňa. Keďže dospel k záveru, že sú dané zákonné dôvody pre potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku (§ 219 ods. 1 O.s.p.), nemusel dokazovanie zopakovať ani doplniť (viď § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p.). Rozhodnúť bez odvolacieho pojednávania mohol aj preto, lebo súd prvého stupňa rozhodol po nariadení pojednávania (viď § 214 ods. 1 písm. b/ O.s.p.) a zo spisu nevyplýva, že by prejednanie a rozhodnutie veci na odvolacom pojednávaní vyžadoval dôležitý verejný záujem (viď § 214 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Keďže procesný postup odvolacieho súdu bol v súlade so zákonom, nemohol založiť procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Nedôvodná je aj námietka dovolateľky spočívajúca v nevykonaní navrhnutých dôkazov (opätovný výsluch svedkov V., zisťovanie charakteru exekuvanej pohľadávky a pod.), je súdna prax jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). K procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľka mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ňou navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 4 O.s.p.). Ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Nie je dôvodná ani námietka týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. nedostatočnej odôvodnenosti písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi nákladné zásady spravodlivého súdneho procesu, vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu musí mať náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p. (§ 211 O.s.p.). Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia musí vypoariadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania a zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Účelom odôvodnenia rozsudku je vysvetliť postup súdu a dôvody jeho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu musí byť zároveň aj dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v dovolacom konaní. Ak rozsudok odvolacieho súdu neobsahuje náležitosti uvedené v § 157 ods. 2 O.s.p., je nepreskúmateľný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia odvolací súd zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil. Jeho rozhodnutie nemožno

považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Odvolací súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 157 ods. 2 O.s.p. (čoho sa žalobca v konaní domáhal, čo bolo predmetom odvolania žalovanej, ktoré skutočnosti mal za preukázané, z akých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri ich hodnotení riadil a ako vec právne posúdil). Všetky námietky dovolateľky podľa názoru dovolacieho súdu sa v podstate týkajú hodnotenia dôkazov, resp. nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

Z hľadiska dovolateľkou tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p., nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Obdobne tieto závery platia i pre nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (por. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 112/2001, sp. zn. 2 Cdo 50/2002). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým

možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (por. § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., pretože (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (por. napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005, sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby podľa názoru dovolateľky (vychádzajúc z obsahu dovolania – por. ustanovenie § 41 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého každý úkon posudzuje súd podľa jeho obsahu, aj keď je úkon nesprávne označený) išlo o nesprávne právne posúdenie veci (dovolací súd z tohto aspektu vec neposudzoval), táto skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O.s.p. Keďže dovolanie odporkyne nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd pristúpiť k posúdeniu správnosti právneho posúdenia veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporkyne podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobca podal návrh na rozhodnutie o priznaní náhrady trov dovolacieho konania a vyčíslil výšku trov dovolacieho konania; žiadal priznať náhradu za jeden úkon právnej služby v celkovej výške 330,52-EUR. Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania vo výške zodpovedajúcej odmene advokáta za jeden úkon právnej služby – vyjadrenie k dovolaniu z 14. 06 2010 vypracované advokátom, ktorý ho zastupoval už v konaní na súdoch nižších stupňov. Dovolací súd vychádzal z § 10 ods. 1 a § 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov v platnom znení a žalobcovi priznal náhradu trov dovolacieho konania v celkovej výške 330,52-EUR [270,54-EUR (tarifná odmena) + 7,21EUR (režijný paušál) + (19%DPH)].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. novembra 2011

JUDr. Jana B a j á n k o v á, v.r.

predsedníčka senátu

Za správnosť :

Hrčková Marta